

298

GOUDKORRELS. | 83.

DE KLEINE
MAAND APRIL.

TOEGEWIJD

AAN HET

H. Aanschijn.

Tweede Druk.

BR E T A ,

N WEES,
ziekdrukkerij.

Wrf
Vak 55

GOUDKORRELS.

1	Kleine Maand van den H. Joseph...	f 0,10
2	" " van Maria	- 0,10
3	" " van het H. Hart.....	- 0,10
4	Leve Maria.....	- 0,10
5	De burger Zouaven.....	- 0,05
6	Geestelijke Leiddraad.....	- 0,10
7	Herinnering aan het Christ. Huisgezin.	- 0,10
8	Het Vagevuur en de Hemel op den Kruisweg overwogen.....	- 0,10
9	Aan den voet des Altaars.....	- 0,10
10	Oefening van Godsvr. tot den H. Jozef.	- 0,05
11	De H. Jozefen het Kind, dat zich tot de Eerste H. Communie voorbereidt ..	- 0,15
12	De Vriendenstem.....	- 0,05
13	Kruisweg voor en na de H. Communie	- 0,10
14	De Godsvr tot den Engelbewaarder.	- 0,10
15	Vergeef ons onze schulden.....	- 0,10
16	Jesus in het Tabernakel	- 0,15
17	Bloempjes ter eere van Maria vergaard.	- 0,05
18	Laten wij tot het Tabernakel gaan.	- 0,05
19	Een week in het H. Hart van Jesus...	- 0,05
20	Korte bemerkingen op eenige grond- waarheden van het H. Evangelie	- 0,05
21	Komt allen tot mij! het H. Hart van Je- sus wil ons onderrichten en troosten	- 0,05
22	Maria is uwe Moeder.....	- 0,05
23	Aan de voeten van Maria	- 0,05
24	Hebt de waarheid lief.....	- 0,05
25	Vlucht de Ledigheid.....	- 0,05
26	Het Kruisteecken	- 0,10
27	De Bruid van Jesus.....	- 0,10
28	Kleine maand November, Allerzielen.	- 0,10
29	" " December	- 0,10

f 0,10
- 0,10
- 0,10
- 0,10
- 0,10
- 0,05
- 0,05
- 0,05

- 0,10
- 0,10
- 0,05

- 0,15
- 0,05
- 0,10
0,10
0,10
0,15
0,05
0,05
0,05

0,05

0,05

0,05

0,05

0,05

0,05

0,10

0,10

0,10

0,10

VAK 55 No. 298
DE KLEINE
MAAND APRIL.

TOEGEWIJD

AAN HET

H. Aanschijn.

Tweede Druk.

Bibliotheek
MINDERBROEDER
WEERT.

BREDA,
EDUARD VAN WEES.
UITGEVER.

VERKLARING.

In volledige onderdanigheid aan de Constitutie van Paus Urbanus VIII (13 Maart 1625, 5 Juni 1634) verklaar ik, dat ik aan de hier voorkomende verhalen en wonderen slechts eene private en voorwaardelijke geloofwaardigheid toeken, alles aan het oordeel der H. Kerk eerbiedig onderwerpende.

De Uitgever.

Breda, den Maart 1887.

IMPRIMATUR.

Datum *Bredæ*, Kal. Mart. 1887.

P. J. GABRIEL,

Can. Libr. Censor.

1ste D A G.

I. Wanneer de reiziger, de christelijk pelgrim, Rome bezoekt om in de eeuwige stad zelve de openbaring van het christelijk leven te bestudeeren; of eene tweede maal wil terugzien wat hem zoo diep getroffen heeft, zal hij ongetwijfeld zeer spoedig den diepen eerbied, de teedere godsvrucht opmerken, welke de Romeinen toonen voor datgene wat ze *il santissimo Volto* (het heilig Aanschijn) noemen. Niet minder wordt de pelgrim getroffen door de diepe hoogachting en de ijverzuchtige zorg, waarmede de heilige Roomsche Kerk die heilige reliquie sedert eeuwen bewaard heeft en blijft bewaren, alsmede de grootste pracht en luister, welke zij ten toon spreidt, wanneer zij, aan de geloovige scharen, die nederknielen op de vloersteen van St Pieter, bij feestelijke gelegenheden, de kostbare reliquie vertoont.

Alvorens den loop der gebeurtenissen te volgen, die met de geschiedenis van dit heilig Afbeeldsel in verband staan, willen wij twee pauselijke getuigschriften aanhalen, die de echtheid van het bestaan der reliquie in de eeuwige stad bevestigen.

In 1290 zegde Paus Nicolaas V: „Het is in de Basiliek van den H. Petrus, dat de Heer gewild heeft, dat men de kostbare Afbeelding zou plaatsen, bekend onder den naam van Veronica, met het lichaam van den H. Petrus,

en die van een groot aantal andere Heiligen.”

Paus Benedictus XIV schreef op zijne beurt: „In de Basiliek van den H. Petrus bewaart men met grooten eerbied, behalve de lans, den zweetdoek, die de trekken van den Zaligmaker, met bloed en zweet bedekt, volkomen behouden heeft en nog behoudt.”

II. Dit feit door deze Opperherders aldus bevestigd, wordt sedert eene aanéenschakeling van eenwen bekrachtigd, door het gevoel van het volk, dat lange en moeilijke reizen onderneemt, gaarne de vermoeienis ondergaat van lange tochten en zware opofferingen om dit heilig Afbeeldsel te zien; — door schitterende wonderen, bovennatuurlijke genaden, die hunne godsvrucht beloond hebben en vooral door de pracht en den luister, welke de heilige Kerk ten toon spreidt, wanneer deze heilige reliquie aan het volk vertoond wordt. Uit dit alles blijkt de vereering der heilige Kerk en het geloof van het volk. Bij de zesde statie van den Kruisweg vinden wij de herinnering door het kerkelijke gezag goedgekeurd: en de heilige Kerk bevestigt deze godsvrucht door de voortdurende vereering, welke zij te Rome bewijst aan dit heilig Afbeeldsel dat zij rangschikt onder hare rijkste schatten; het ijzer der lans en het hout des heiligen Kruizes.

Schietgebed. O heilig Aanschijn, werp op ons een oogslag van barmhartigheid en liefde, en wij zullen gered worden.

2de D A G.

Ontstaan dezer Godsvrucht.

I. Iedereen weet, dat de H. Kerk aan de godsvrucht der geloovigen bij de zesde Statie van den H. Kruisweg het voorbeeld aanbiedt eener moedige vrouw, die, de woede der soldaten en de beschimpingen der menigte trotseerende, met haar sluier het bebloede gelaat van den Zaligmaker afdroogde, toen Hij den weg van Calvarië volgde om voor ons te gaan lijden en sterven. Volgens eene waarschijnlijke overlevering werd deze sluier, waarop Christus door een uitwetsel zijner almacht zijne goddelijke gelaatsrekken drukte, als om haar voor haren heldhaftigen liefdedienst te beloonen, door deze godvruchtige vrouw zelve naar Rome gebracht. Ziehier hoe men zegt dat dit geschiedde.

Pilatus had Tiberius de wonderen medege-deeld, welke de Zaligmaker in Judea verrichtte. De Keizer door melaatschheid geslagen, zond zijne afgezanten tot Hem, in de hoop zijne genezing te verwerven; doch bij hunne aankomst te Jeruzalem vonden zij Jezus gekroist. Zij verzamelden narichten omtrent zijn leven en dood, en vernamen, dat Hij den af trek van zijn gelaat aan eene godvruchtige vrouw

had achtergelaten en reeds vele zieken hier door genezen waren.

II. Veronica * door hen ondervraagd, toonde hen die heilige reliquie en bood zich aan, hen naar Rome te vergezellen. hen verzekerende, dat bij het beschouwen daarvan de Keizer genezen zou, Tiberius verkreeg werkelijk zijn genezing na het goddelijk gelaat beschonwd te hebben.

De H. Veronica vertronwde den sluier toen aan den H. Clemens, coadjutor van den H. Petrus, die later zijn derde opvolger werd, Rome bezit dezen heiligen sluier sedert dit tijdstip; en in de Basiliek van het Vatikaan wordt met grooten eerbied de zweetdoek bewaard, waarop het goddelijk gelaat des Verlossers met zweet en bloed bedekt is Met de grootste zorg waakten de opperherders voor dezen kostbaren schat en behielden zich zelve alleen het recht voor, dien te laten vereeren.

Schietgebed. O aanbiddelijk Aanschijn, waarin de Eeuwige Vader zijn welbehagen vindt, ontferm U onzer.

* *Nota.* De Naam Veronica werd aan het heilig Afbeeldsel en later aan deze godvruchtige vrouw gegeven en beteekent: »ware afbeelding.»

3de D A G.

I. Gedurende de ballingschap van Pius IX te Gaëta, werd het geoorloofd; de heilige reliquie aan de vereering der geloovigen uit te stellen van Kerstmis tot Driekoningen. Den derden dag der uitstelling toonde het gelaat van Onzen Heer Jezus-Christus zich als levend, te midden van een zacht licht. Op den sluier, waarop de indruk der gelaatstrekken slechts licht geteekend staat, toonde het goddelijk gelaat zich zeer duidelijk, eenigzins bol en met eene lijkkleur bedekt; de oogen lagen diep en droegen een strengen blik. De kanunniken die de wacht hielden bij de heilige Reliquie, deden hunne medebroeders en de geestelijken der Basiliek waarschuwen. Men luidde de groote klokken, het volk snelde toe. De ontroering was algemeen. Men maakte een akte op ten bewijze van het feit. Denzelfden avond deed men eenige wit zijden sluiers waarop het heilig Aanschijn was afgebeeld aan de H. Reliquie raken en zond die naar Frankrijk. Aldus ontstond, bij de smartelijke beproeving der heilige Kerk, het gebruik om te Rome, authentieke copien

te vragen van het H. Aanschijn. Vroeger gaf men die zeldzamer; doch, aangezien de tijden van beproeving, zijn de Opperherders der heilige Kerk hierin minder gestreng en kan men zich die gemakkelijk verschaffen.

II. Dusdanig is het ontstaan der godsvrucht tot het aanbiddelijk Aanschijn; tot het Aanschijn van den levenden God, van Hem die hemel en aarde geschapen heeft, van den Meester aller schepselen, van den Heer van Leven en dood, van ziekte en gezondheid, van Hem die de rampen over ons afzendt of die van ons afkeert. Het is het Aanschijn van den menschgeworden God, dat de engelen aanbidden, dat Lazarus van den dood verwekte, de soldaten in den hof van Olijven omverwierp, de heilige Petrus en den goeden moordenaar aan het kruis bekeerde! Zijne macht is altijd dezelfde.

Schietgebed. O aanbiddelijk Aanschijn, met diepen eerbied aanbeden door Maria en Jozef, toern zij U voor de eerste maal aanschouwden, ontferm U onzer.

do
erk
Fr
rel
H.
De
ver
een
na
te
zijn
too
fees
rech
afro
met
gew
zich
om
en
voor
dat
was
stre
door
rich
god
H. I

I. Deze godsvrucht werd bijzonder verspreid door het geloof van twee personen, wier deugden erkend zijn door de geheele stad Tours in Frankrijk, waar zij leefden, te weten van eene religieuze-Carmeliet, zuster Maria van den H. Petrus en van eene leek, den Heer Leo Dupont. De eerste, Zuster Maria van den H. Petrus, vereenigde met eene engelachtige godsvrucht een vurigen zielenijver. Het was hare groote naastenliefde, die God gewis aanzette om haar te willen doen kennen, hoezeer de menschen zijne goddelijke Majesteit beleedigden. De Heer toonde haar de godslastering en de onteering der feestdagen als de voorname misdaden die de rechtmatige wraak des hemels over de volkeren afroepen. Dan zag men de zuster bleek, bevend, met tranen bedekt, als verpletterd onder het gewicht van den toorn van God; dan bood zij zich zelve voortdorend aan als een zoenoffer, om de geesels van Gods gramschap af te keeren en de zaligheid der zielen te verkrijgen, bijzonder voor haar vaderland. De Heer, openbaarde haar, dat het eerherstel het eenige krachtadig middel was om zijne barmhartigheid af te trekken. Omstreeks denzelfden tijd stond Paus Gregorius XVI door eene brève van den 8 Aug. 1843 de oprichting toe der Broederschap tot nitroeiing der godslastering; en door deze goedkeuring der H. Kerk toonde God de waarheid der openbaring

aan zuster Maria van den H. Petrus gedaan.

II. De Heer toonde haar bovendien, dat daar het bijzonder zijn H. Aanschijn is, dat door de godslasteraars onzer tijden beleedigd wordt, daar zij de kaakslagen en beschimpingen der joden als vernieuwen, het ook bijzonder aan dat H. Aanschijn is, dat Hij verlangt, dat de eerherstelling zou gedaan worden, omdat de godvruchtige zielen aldus naar het voorbeeld van Veronica den hoon trachten af te wisschen, Zijn H. Aanschijn toegebracht. Het H. Aanschijn van Christus, schaduwbeeld en spiegel der Godheid, den eenwigen Vader aangeboden, is alleen in staat de godslasteringen te herstellen, die rechtstreeks de goddelijke Majesteit aanranden.

De Heer stelde zich niet tevreden, met aan Zuster Maria van den H. Petrus zijn goddelijk Aanschijn te geven als middel tot eerherstel, doch gewaardigde zich nog, er deze woorden bij te voegen: "Door mijn heilig Aanschijn zult gij wonderen uitwerken." Deze belofte, door den Goddelijken mond aan Zuster Maria van den H. Petrus gedaan, was mede gericht aan de H. Kerk en allen die zich aan het werk der eerherstelling zullen toewijden.

Schietgebed. O aanbiddelijk Aanschijn, dat de Engelen, de Herders en de Driekoningen in den stal van Bethlehem van vreugden verrukt hebt, outferm U onzer.

I. „Door mijn Aanschijn zult gij wonderen uitwerken.”

„Door de kracht van mijn heilig Aanschijn, het afbeeldsel mijner heilige menschheid zult gij, evenals men in een koninkrijk alles verkrijgt met een geldstuk dat het beeld des vorsten draagt, alles in de H. Kerk verkrijgen wat gij op aarde kunt verlangen,” Om deze belofte te bekrachtigen en de waarheid der openbaringen van Zuster Maria van den H. Petrus te bevestigen, wekte God tot getuige dezer godvruchtige religieuze, eenen leek, den heer Leo Dupont, op, die het afbeeldsel van het heilig Aanschijn in zijne zaal plaatste, dag en nacht daarvoor eene lamp liet branden en door de kracht van het goddelijk Aanschijn talrijke wonderen verkreeg, zoo van genezing des lichaams als van bekeering der ziel. In die zaal waar de geheimzinnige macht van dit Goddelijk Aanschijn zich deed gevoelen, zagen de blinden, werden lammen en kreupelen genezen, de ongeneeselijkste kwalen verdwenen plotseling na enkele gebeden ter eere van het heilig Aanschijn en de zalving met den olie uit de daar immer brandende lamp. Luide spraken de wonderen, de geheele stad was er getuige van. De zieken, die of in de zaal van den heer Dupont of door den gezonden olie genezen

waren, verkondigden het luide. Hier viel niet te ontkennen, te loochenen, men kon slechts de woorden van Jezus, tot zijne getrouwe dienstmaagd gesproken, herhalen: „Degenen die hierin mijn werk niet erkennen, sluiten de oogen.”

II. Zouden wij dan hardnekkig de oogen sluiten, nu de Heer ons zijn heilig Aanschijn heeft aangeboden als een krachtig middel ter zaligheid? Zouden wij vergeten, in welke juiste en duidelijke woorden de Heer tot de nederige Karmelites sprak, toen Hij haar zegde: „Heden plaats ik op nieuw mijn heilig Aanschijn in uwe handen, opdat gij het mijnen Vader aanbiedet tot zaligheid van Frankrijk. Doe uw voordeel met dit goddelijk talent; gij zult door mijn Aanschijn de zaligheid van vele zondaars verkrijgen. O wist gij, hoe aangenaam het gezicht van mijn Aanschijn mijnen Vader is! Ja door de kracht van dit goddelijk gelaat van onzen Verlosser zullen de geloovigen de bekeering der zondaars en de zegepraal der H Kerk bekomen.”

Schietgebed. O aanbiddelijk Aanschijn, dat den H. Simeon en de profetes Anna in den tempel van liefde ontstoken hebt, ontferm U onzer.

Aa
on
in
der
ge
die
lie
Za
rei
zw
hel
die
het
dat
en
de
de
kel
zijn
bes
geb
lijk
onz
afst
ond
wel
te
wij

6de D A G.

I. „Jezus-Christus drukte zijn goddelijk Aanschijn in den Zweetdoek van Veronica om ons te herinneren, dat wij allen moeten trachten, in ons hart de heiligheid na te bootsen van den God naar wiens beeld en gelijkenis wij gevormd zijn. O hoe gelukkig was die vrouw, die tot belooning van haar geloof en hare liefde den afdruk ontving van de trekken des Zaligmakers op den sluier, die zij Hem toereikte om zijn goddelijk gelaat, met stof, met zweet bedekt, af te wisschen! Tot loon harer heldhaftige godsvrucht zal zij de eer hebben, dien sluier te ontplooien voor de oogen van het heelal, ter aanbidding aan alle menschen dat Aanschijn aan te bieden, dat de engelen en gelukzaligen verrukt, dat Aanschijn waarop de goddelijke Majesteit weerstraalt, ondanks de beschiëping en den hoon van zijn lijdenskelk, dat Aanschijn, dat wij allen geroepen zijn op onze beurt af te wisschen door de beschimping der goddeloosheid te herstellen door gebed, lof en aanbidding. O werk verdienstelijk bij nitnemendheid! O treffende godsvrucht onzer dagen welke, geboren op weinige schreden afstands van het graf van den H. Martinus, onder de zorg van een groot dienaar des Heeren wel geschikt is om in onze harten de trekken te drukken van een lijdenden God, ten einde wij eenmaal de onvergelykelyk schoonheid van

dat heilig Aanschijn schitterend van licht en glorie zouden mogen aanschouwen."

(Mgr. Freppel.)

II. Zuster Maria van den H. Petrus had eens de heilige Communie opgeofferd tot eerherstel voor de godslastering tegen de goddelijke Majesteit. Hierdoor trof zij dermate het Hart van den goddelijken Verlosser, dat het geheim van het lijdend en heilig Aanschijn haar plotseling werd geopenbaard. "De goddelijke Zaligmaker deed mij verstaan," zegt zij, dat de goddeloozen thans door de godslastering den smaad hernieuwen, eertijds zijn goddelijk Aanschijn aangedaan. Al die godslasteringen, die zij tegen de Godheid richten, hoewel zij die niet kunnen bereiken, vallen even als de bespwingen der joden op het heilig Aanschijn van Hem die zich tot zoenoffer voor onze zonden gemaakt heeft. Toen zegde Hij mij, dat ik den ijver der godvruchtige Veronica moest navolgen, die Hij mij tot toonbeeld en beschermster gaf. Door zich toe te wijden aan de eereboete der godslastering, bewijst men Hem denzelfden dienst als die heldhaftige vrouw; en Hij ziet degenen, die Hem aldus hunne liefde betuigen, met een blik van dezelfde barmhartigheid aan, als die waarmede Hij bij zijn Lijden Veronica beschouwde.

Schietgebed. O aanbiddelijk Aanschijn, overgoten van tranen in uwe heilige Kindsheid, ontferm U onzer.

7de D A G.

I. In geheel den loop van zijn sterfelijk leven zien wij, hoe aangenaam het eerherstel aan Jezus is. Zie Hem bij zijn intreden in het leven te Bethlehem; men verstoot, men verwierpt Hem. Wat doet het arme Kind Jezus? Hij roept tot zijne kribbe de herders en de wijzen. Hemel en aarde, armoede en rijkdom, onwetendheid en wetenschap, vereenigen zich om den goddelijken Zaligmaker de eerste eerboete aan te bieden.

In Egypte, het land der ballingschap, heeft de goddelijke vluchteling de armen van Jozef en het Hart zijner Moeder tot toevluchtsoord. Te Nazareth, in die jaren van arbeid, van armoede, van verborgen leven, o hoe verheven was het eerherstel de H. Familie!

In de dagen van zijn openbaar leven is Jezus, de goddelijke leeraar, ten prooi aan tegenspraak, aan laster, aan belediging; men hoont, men verstoot Hem; Hij heeft geen steen om zijn hoofd te laten rusten. Toen opende Bethanië deszelfs gastvrije deuren; het Hart van Jezus vindt daar de toewijding van Martha, de tranen, den balsem, de hefde van Magdalena, het vriendenhart van Lazarus.

In de vlakten van Kapharnaüm verlaten Hem zijne toehoorders, "En gij," zegt Hij tot zijne dierbaarste discipelen: "wilt gij mij ook verlaten?" Het is als zoekt Jezus troost!

Het groote hart van Petrus wordt bewogen; „Heer, tot wien zouden wij gaan?” Gij hebt de woorden des eenwigen levens.

Dit is het eerherstel van Petrus.

II. In het Cenakel, bij de instelling van het H. Sacrament: bij de eerste heiligschennis van Judas, trekt Jezus het Hem zoo dierbaar hoofd van Joannes op zijne borst. De Welbeminde leerling rust op het H. Hart en troost het.

In Gethsema vond Jezus geen enkele mensch die Hem troostte; een engel daalde tot Hem neder.

Op den weg naar Calvarië...? De Zaligmaker neemt de hulp aan van Simon van Cyrene. Bedekt met zweet, met stof, met vuil, met bloed, neemt Hij den sluier aan van Veronica en drukt ter belooning daarin dat goddelijk Aanschijn, dat de toorn stilt van God, de engelen verrukt en de zondaars bekeert.

Als een balsem op zijne wonden neemt Hij het medelijden aan der dochters van Jeruzalem; en in het vreeselijk nur waarop de godsmoord wordt voltrokken, rust zijn oog op Joannes, zijn teederen, getrouwen vriend, en op zijne heilige Moeder; en terwijl Jezus rust onder den steen des graf, waakt, weent en bidt Maria en zet tot aan gene zijde van het graf hare eerherstellende zending voort, die zij te Bethlehem omhelsd had.

Hoe aangenaam is dan de eereboete aan Jezus!

Schietgebed. O aanbiddelijk Aanschijn, dat de wetgeleerde verbaasd hebt, toen Gij, twaalf jaren oud zijnde, in den tempel verscheent, ontf. u onzer.

8ste D A G.

Beloften door den Zaligmaker gedaan aan degenen die zijn goddelijk Aanschijn zullen vereeren.

1o. *Zij zullen in zich, door de indrukking mijner menschheid, een levendigen glans mijner Godheid ontvangen, en in het diepste der ziel zullen zij er door verlicht worden, zoodat zij, door de gelijkheid zullen schitteren.* (H. Gertrudes, openbaringen 4e boek, 7e Hfdl.)

2o. De H. Mechtildis, aan onzen Heer vragende, dat degenen die zijn H. Aanschijn vereeren, nooit zouden beroofd wezen van zijn aangenaam gezelschap, kreeg tot antwoord: *"Geen enkele hunner moet van mij gescheiden zijn."* (H. Mechtildis van de goddelijke genade, 1ste boek, 13 Hfdl.)

"Onze Heer, zegt zuster Maria van den H Petrus, heeft mij beloofd, de trekken zijner goddelijke gelijkenis te prenten in de zielen dergenen die zijn heilig Aanschijn zullen vereeren (21 Jan. 1847.) Dit aanbiddelijk Aanschijn is als de stempel der Godheid, die de kracht heeft om in de zielen die het vereeren, op nieuw het beeld Gods te prenten" (6 Nov. 1845)

4o. *"Door mijn heilig Aanschijn zult gij wonderen doen"* (27 Oct. 1845)

II. 4o. *"Gij zult door mijn heilig Aanschijn de zaligheid van vele zondaars bekomen. Door dit offer zal U niets geweigerd worden. Wistet*

gij hoe aangenaam mijn Aanschijn aan mijnen Vader is." (22 Nov, 1846.)

60. Evenals men in een koninkrijk verkrijgt wat men verlangt met een geldstuk dat het afbeeldsel des vorsten draagt, zoo zult gij met dit kostbaar deel mijner H. Menschheid, mijn heilig Aanschijn, in het rijk der hemelen bekomen, wat gij vraagt." (27 Oct 1845)

70. "Al wie mijn heilig Aanschijn in den geest van eerherstel zal vereeren, zal daarin het werk doen, dat de godvruchtige Veronica gedaan heeft." (27 Oct. 1845.)

80. "Volgens de zorg, die gij zult hebben om de eer van mijn afbeeldsel, door de godslasteraars misvormd, te herstellen, zal ik zorgen voor het uwe dat door de zonde misvormd is. Ik zal er mijn beeld op nieuw in prenten, en ik zal het zoo schoon maken als het was onmiddelijk na het H. Doopsel." (3 Nov. 1845)

80. "Al degenen die dit werk van eerherstel door woorden, geschriften of gebeden zouden voorstaan, heeft de Heer beloofd te verdedigen bij zijnen Vader; het aanschijn hunner ziel bij hunnen dood zou Hij zuiveren van de vlekken der zonden, en haar hare eerste schoonheid teruggeven." (12 Maart 1846.)

Schietgebed O aanbiddelijk Aanschijn, schooner dan de zon, liefelijker dan de maan, glansrijker dan de sterren, ontferm U onzer

9de D A G.

Zuster Maria van den H. Petrus geeft ons een voorbeeld van groote deugd. De liefde vooral beheerschte haar hart. De glorie van God, de bekeering der zondaars, ziedaar het voorwerp harer gedachten, de drijfveer harer werken. Hare teedere en oprechte godsvrucht boezemde haar ook een grooten ijver in tot verlossing der zielen in het vagevuur, vooral voor diegenen, die het meest verlaten zijn. Haar hart verblijdde zich in de liefde tot God; zij vereerde zijne heilige Menschheid in alle geheimen, doch bijzonder in zijne geboorte en zijn verborgen leven. Hare godsvrucht tot de H. Kindsheid en de heilige Familie openbaarde zich bij elke gelegenheid. Als portieres opende zij gaarne de poort voor den timmerman, die haar herinnerde aan het nederig handwerk van den H. Jozef. Zelfs zag men haar eens een ezel liefkozen, die op de plaats stond, in herinnering der diensten door dit nederig dier aan Maria bewezen bij de vlucht naar Egypte. Hare liefde voor het Kindje Jezus openbaarde zich bijzonder gedurende den H. Kersttijd op alle mogelijke wijzen. Jezus in het tabernakel was voor haar eene bron van vreugde. Haar gelaat straalde van geloof en vuur bij het aanbidden van het H. Sacrament; het was als drong haar oog door den sluier, die haren goddelijken Bruidegom aan hare blikken verborg;

en als zij het altaar verliet, liet zij haar hart aan de voeten van haren Verlosser.

II. In hoogen graad bezat zij de deugd van nederigheid en beschouwde zich in allen ernst als de geringste, de onwaardigste der geheele gemeente, en zij verweet zich de lichtste onvolmaaktheid als eene groote zonde. Zij gehoorzaamde vaardig, eenvoudig en blind volgens het voorbeeld van Jezus te Nazareth. Zij was als een kind dat geen anderen wil kende dan dien harer oversten, en kon bij haar sterven in volle waarheid van zich zelve getuigen: „Mijn troost is, altijd in alles gehoorzaamd te hebben.”

Altoos ingetogen en met God vereenigd, scheen zij vreemd aan al wat God niet betrof, en zij bezat daarenboven die zoete vrijheid van geest die het kenmerk is eener goede religieuze. Bij hare inwendige deugden voegde zij de bekoorlijkheid eener oprecht zusterlijke liefde en eene zoete opgeruimdheid. In de uren van nitspanning sprak zij, wel is waar, weinig; doch zij was altijd vroolijk en minzaam, plaatste hare aanmerking op eene juiste en gepaste manier, en wist alles tot God terug te voeren.

Hare zusters waren gaarne bij haar, omdat zij voordeel trokken uit haren omgang. Is het wonder dat de hemel zulk eene volmaakte ziel met bijzonder gunsten en meedeelingen vereerde?

Schietgebed. O heilig Aangezicht, wiens Majesteit de soldaten van schrik omver wierp, ontferm U onzer.

den
doe
het
te
pij
zig
zich
ter
Bij
ziel
Gel
wor
vet
met
waar
doen
bewe
zij k
In
zij s
tot d
mij
als s
een
toen
offer
godde

10de D A G.

I. Het schoone leven van zuster Maria van den H. Petrus werd door een nog schooner en dood bekrond. Reeds omtrent Paschen van het jaar 1848 begon hare gezondheid merkelijk te verzwakken, en vereenigden de wreedste pijnen haar meer en meer aan haar gekruiszigden Bruidegom.

Op goeden Vrijdag tegen drie uren wierp zij zich, om den stervenden Verlosser te vereeren, ter aarde en herhaalde hare akte van eerboete. Bijna onmiddellijk vertoonde zich eene vreemde ziekte, die haar weldra tot het niterste bracht. Gehel haar lichaam was weldra slechts ééne wond, terwijl eene brandende koorts haar veteerde; hare tong en hare mond werden als met naalden doorstoken; geheimzinnig lijden waardoor God haar voor de godslasteraars wilde doen boeten. Hare nachten waren slapeloos; elke beweging was eene marteling. Intusschen bleef zij kalm, geduldig en innig met God vereenigd.

In de maand Juni had zij een hevige crisis; zij strekte de armen kruiswijze uit en zegde tot degenen die haar wilden verleggen: „Laat mij begaan, het is plicht.” Zij wilde sterven als slachtoffer en sprak dit gebed, terwijl zij een beeldje van het Kind Jezus kustte en het toen ten hemel hief: „Eeuwige Vader, ik offer U noch eens dit aanbiddelijk Kind, uwen goddelijken Zoon, tot voldoening van mijne

zonden en die van alle menschen, voor de noodwendigheden der H. Kerk, voor Frankrijk, voor de eerherstelling. Goddelijke Jezus, ik stel dit werk in uwe handen. Hiervoor heb ik geleefd, hiervoor sterf ik."

II. Toen sprak zij tot de Eerw. Overste: "Mijne loopbaan is geëindigd. God heeft mij dit geopenbaard; want het werk der eerherstelling is gevestigd, en het was slechts daarvoor dat God mij op aarde geplaatst heeft." Zij leefde nog eenige dagen. Haar doodstrijd was lang en smartelijk. Bij het naderen van den dood herinnerde zij zich, dat de Heer haar beloofd had van in haar laatste uur het veeld van God in hare ziel te herstellen. Toen nam haar gelaat eene hemelsche uitdrukking an. Men zou gezegd hebben, dat het een engel was uit den hemel nedergedaald, gereed om weder hemelwaarts te stijgen. Van dit oogenblik af tot haar laatsten snik bad zij zonder ophouden: Jezus, Maria, Jozef! Kom Heere Jezus! De naam des Heeren zij gezegend. Als laatste trek van overéénkomst met haren goddelijken Meester, slaakte zij een kreet en stierf

Schietgebed. O aanbiddelijk Aanschijn, bezoedeld door den heiligschennenden kus van Judas, ontferm U onzer.

11de D A G.

Zuster Maria van den H. Petrus stierf den 8sten Juli 1848. Hare zending was voleindigd. De heer Dupont zette deze voort, vereerde hare nagedachtenis en zocht haar denkbeeld van eerherstelling te doen kennen en voort te zetten. Eene in zich zeer eenvoudige omstandigheid kwam hem ter hulp om deze godsvrucht in beoefening te brengen

De vaste van het jaar 1851 liep ten einde. De Eerw. Moeder Maria der Menschwording, overste der Karmelitessen, die de hoogachting en het vertrouwen van den heer Dupont genoot, zond hem eene afbeelding van het H. Aanschijn, haar uit Rome gezonden. Deze heilige beeltenis stelde den sluier voor van Veronica, en droeg het bewijs dat zij h t echt afbeeldsel was van de Reliquie van het Vaticaan, welke men haar had laten aanraken. De heer Dupont deed haar plaatsen in eene zwart houten lijst, en hing haar in zijne zaal, op die plaats waar zij noodzakelijk aller blikken moest trekken. Eens overwegende wat hij zou kunnen doen om dit kostbaar beeld beter te vereeren, kwam het denkbeeld bij hem op, daar eene lamp dag en nacht ter eere van het heilig Aanschijn te doen branden. Hij oordeelde met recht, dat eene lamp op klaarlichten dag ontstoken de vragen zijner bezoekers zou uitlokken en hem gelegenheid zou verschaffen te spreken van Onzen

Heer J. C., van het goddelijk Aanschijn, van de noodzakelijkheid der eerherstelling. Hij besloot volgens zijn eigen nederig woord, de dienaar van Zuster Maria van den H. Petrus en de omdrager harer gedachte te zijn. Verscheidene wonderdadige feiten bevestigden zijn voornemen.

II. Het beeld van het H. Aanschijn was in zijne bidplaats gehangen. Maandag in de goede week van het jaar 1851. 's Woensdags daaropvolgende werd de lamp ontstoken. Deze dag was hiertoe gekozen, als zijnde de dag waarop Jezus zoo schandelijk door den Judaskus verraden werd. Deze dag vraagde eene schitterende eerboete. De godvruchtige vereerder van het heilig Aanschijn hield zich met deze gedachten bezig, toen op goeden Vrijdag, een wijnhandelaar zich bij hem aanbood. Mr. Dupont toont hem de lamp en het H. Aanschijn, en spreekt met zooveel kracht, dat de reiziger, die als een man onverschillig, om niets meer te zeggen, omtrent den godsdienst bij hem binnengetreden was, hem na een uur verliet als een geheel veranderd mensch. Denzelfden avond ging hij biechten en leefde sedert als een braaf christen. Den volgenden dag kwam eene dame van Richelieu, die veel aan de oogen leed. De heer Dupont zette haar aan, voor het beeld te gaan bidden; bij bad met haar, en op hetzelfde oogenblik gevoelde zij zich genezen.

Schietgebed. O goddelijk Aanschijn, kostbaarder dan het goud, het zilver en het diamant, ontferm U onzer.

12de D A G.

Dinsdags na Paschen kwam een jongeling den heer Dupont over eene zaak spreken. Hij leed aan het been, ging kreupel en kon slechts met moeite voortgaan. De heer Dupont kreeg het denkbeeld, een weinig olie uit de lamp, die voor het H. Aanschijn brandde, op het zieke been te doen; en zie, oogenblikkelijk was de jongeling genezen en ging met de grootste vlgheid den tuin rond. Deze genezing werd weldra ruchtbaar; andere zieken stroomden toe en de meesten werden of genezen of ten minste verlicht in honne smarten. Aldus begon de bedevaart van het H. Aanschijn, welke zoo spoedig in alle werelddeelen beroemd werd. De toeloop der bezoekers en bedevaartgangers werd zoo groot, dat de man Gods zich geen dag, geen uur kon verwijderen. Zijne zaal was eene bidplaats geworden, het H. Aanschijn toegewijd, en het middelpunt van dagelijksche bijna onafgebroken gebeden. Men kwam daarheen uit alle streken, en wat er gebeurde, werd heinde en ver verkondigd. Het aantal der verkregen genaden en genezingen gaat alle berekening te boven.

II. De genezing van dokter Noyer, beroemd Parijsch geneesheer, verdient op de eerste plaats vermeld te worden. De zieke kwam bij den heer Dupont met een aanbevelingsbrief van een zijner vrienden. De dienaar Gods opent dien

in zijne tegenwoordigheid en begint dien hard op te lezen. Plotseling houdt hij stil. Men schreef hem, dat degene die hem dezen brief zou overhandigen, geen drie weken meer te leven had, en het was een geneesheer die het schreef. "Ga gerust voort, Mijnheer," zegde hem de zieke, "ik weet dat hij U zegt, dat ik opgegeven ben." Dit is waar, antwoordt de heer Dupont; "doch hebt gij geloof?" — Ja zeker — "Welnu, bidden wij samen." — Dokter Noyer had eene zeer vergavorderde longtering, en de dood naderde met rassche schreden. Men begon te bidden. De heer Dupont zalfde hem met den olie op de borst. Hij wilde enkele druppels olie drinken en .. gevoelde zich volkomen genezen. Naar Pan teruggekeerd, onderhield hij de vriendschappelijkste betrekkingen met den heer Dupont, beval hem zijne zieken, en deed jaarlijks uit dankbaarheid eene bedevaart naar Tonrs.

Schietgebed. O goddelijk Aanschijn, meesterstuk van den H. Geest, waarin de eeuwige Vader zijn welbehagen vindt, ontferm U onzer.

13de D A G.

I. Een controleur van den spoorweg zag eens eene dame uitstijgen, die een zevenjarig kind op den arm droeg, dat ziek was en niet loopen kon. Het dienstpersoneel van het spoor was zoo gewoon aan dergelijke tooneelen en toonde zooveel welwillendheid ten opzichte der pelgrims, dat op hare vraag naar de woning van den heer Dupont, hij zich aanbood, haar te vergezellen en het kind te dragen. Men bereikt de woning, gaat bidden voor het H. Aanschijn; Mr. Dupont beschouwt het kind en vraagt, waarom het geene schoentjes aan heeft. Het was maar al te duidelijk, de voetjes waren opgezwollen en misvormd. „Omdat hij ze niet dragen kan,” antwoordt de moeder. — Ga hem schoenen koopen bij dien schoenmaker, straat, nummer. De moeder gehoorzaamt en gaat. Intusschen zalfde de dienaar Gods de voetjes van het knaapje, en toen de moeder met de schoentjes kwam, kon hij ze met gemak aandoen. Hij was genezen. Aldus luidt het verhaal van den controleur, die er getuige van was.

II. Een tweede zevenjarig knaapje uit Tours

leed gedurende drie maanden de hevigste smarten. Hij at niet, hij kon niet staan, Zijn vader, een man van een levendig geloof, droeg hem naar den heer Dupont, daar hij zag, hoe alle middelen, tot dusverre tot zijne genezing aangewend, schipbreuk leden. Na het eerste gebed en de eerste zalving kon hij staan; bij het tweede begon hij te gaan; bij het derde gevoelde hij kracht en eetlust wederkeeren, die hij sedert drie maanden gemist had. Hij liep en sprong door den tuin en, door eetlust en kinderlijke begeerte aangezet, plukte hij drie kersen van een tamelijk hoogen boom, waarnaar hij daags te voren geene hand zou hebben uitgestoken. In huis teruggekeerd, verslond hij, om zoo te zeggen, een groot stuk brood, dat de heer Dupont hem liet geven en gevoelde nooit meer de minste aanval der ziekte. De knaap, later priester geworden, verhaalt zelf dit feit om hulde te brengen aan het H. Aanschijn en de gedachtenis van den heer Dupont.

Schietgebed. O heilig Aanschijn, onuitsprekelijke spiegel van Gods volmaaktheid, ontferm U onzer.

I.
door
men
gang
"Ee
woo
te g
en
reiz
"J
ges
Go
zie
he
da
be
zo
bi
er
b
a
d

14de D A G.

I. Een reiziger geheel onbekend in Tours, doorloopt de straat St. Etienne en ziet eene menigte personen zich verdringen aan den ingang van een huis. Hij vraagt, wie daar woont. „Een heer die mirakelen doet,” luidt het antwoord. De nieuwsgierigheid noopt hem, binnen te gaan. De heer Dupont groet hem minzaam en vraagt naar de reden van zijn bezoek. De reiziger bekennt oprecht, wat hem gezegd is. „Ja; mijnheer, zegt de heer Dupont,” hier geschieden dagelijks wonderen door de goedheid Gods. En de verwondering van den reiziger ziende, zegt hij hem: „Voor een christen is het niet moeilijker een wonder te verkrijgen dan bij de groentevrouw een schotel erwten te bekomen. Men behoeft slechts te vragen, en zoo gij wilt, zult gij het zien. Ziehier eene bijna blinde vrouw. Wij gaan voor haar bidden, en ik vertrouw, dat zij het gezicht terug zal bekomen.

II. De reiziger knielde neder met al de aanwezigen; en hij, die sedert tien jaren niet de minste oefening van godsdienst volbracht

had, begon te bidden. Men zalfde de oogen der arme blinde. Eerst verklaarde zij, dat zij geen enkel woord lezen kon in een boek dat men haar voorhiel; doch na herhaalde zalvingen begon zij de personen en de voorwerpen, die haar omringden, te onderscheiden; langzamerhand kreeg zij het gezicht weder, en begon in het haar aangeboden boek te lezen. Getroffen door al wat hij gezien had en vooral door de woorden van den heer Dupont, gevoelde de vreemdeling, dat hij zoo niet langer mocht voortleven, en besloot, zich met God te verzoenen. Hij ging een priester opzoeken, sprak eene rouwmoedige biecht, en zijn bezoek bij den heer Dupont vormde als het keerpunt van zijn leven. Hij bekeerde zich oprecht en bleef getrouw den weg der dengd bewandelen.

Schietgebed. O aanbiddelijk Aanschijn, wiens zachtmoedigheid en zedigheid de grootste zondaars aantrekt, ontferm U onzer.

15de D A G.

I. Eene Engelsche dame verhaalt het volgend feit. De heer Petrus Ewing, student aan het college van Downside in Engeland, had eene oogziekte, die hem verplichtte, alle studie vaarwel te zeggen. Hij reisde door Tours met zijne familie, en besloot, den heer Dupont te bezoeken. Niets toonde uitwendig de kwaal, waaraan hij leed. Zoodra de heer Dupont hem zag, kwam hij naar hem toe, legde hem de hand op de oogen en zegde: "Mijnheer, gij zult hier het gezicht wedervinden." De jongeling werd doodsbleek; zoodanig verschrikte hij bij het openbaren van datgene wat hij niemand had toevertrouwd. Hij werd werkelijk genezen en kon onmiddellijk zijne studiën gaan voortzetten. Eene menigte dergelijke feiten zouden wij kunnen nederschrijven; doch even luide spreken eene menigte krukken en stokken, daar gelaten door de gebrekkigen en zieken voor het H. Aanschijn genezen. Men zag ze in bundels saamgebonden in een klein kamertje bij de zaal, later "de kamer der mirakelen" genoemd. Voor den pelgrim en den vreemdeling waren dit even zooveel stomme, doch welsprekende getuigen, die de wonderdadige kracht dier heilige plaats verkondigden. Men ziet daarop de namen van degenen die ze vroeger gebruikten en ze nog gemakkelijk kunnen herkennen.

II. Behalve de menigte die den heer Dupont

in persoon kwam bezoeken, ontving hij eene menigte brieven van personen die zich schriftelijk tot hem wendden en aan wie hij op hun verzoek een weinig olie zond uit de lamp, die voor het H. Aanschijn brandde. Hij zelf lakte en verzond de fleschjes en voegde er gewoonlijk een brief bij. Men schat het getal der verzonden fleschjes op ongeveer twee millioen, hetgeen een denkbeeld geven kan van de verbazend groote briefwisseling, welke hij zoo in Frankrijk als in het buitenland voerde. De toeloop der pelgrims en zieken was somtijds zoo groot dat de kleine plaats voor zijn huis, de poort, en de omgeving van zijn huis bezet waren met rijtuigen, reiszakken en reizigers. Zeker werden alle zieken er niet genezen, verscheidene hervielen na hunne genezing in vroegere ziekten; doch allen plukten de kostbaarste vruchten voor hunne ziel uit hun onderhoud met den man Gods. Allen waren gesticht en in hun geloof versterkt. „Waarom,” zegde hij dikwijls tot zijne bezoekers, „komt gij tot mij, in plaats van tot God? Ik ben geen geneesheer. Geloof en bid.” Doet gij uw morgen- en avondgebed? Gaat gij ter kerk? Gaat gij dikwijls te biechten.” Zoo wist hij de harten te winnen, de zondaars te bekeeren. O hoeveel dwalenden heeft hij op het rechte pad teruggevoerd!

Schietgebed. O aanbiddelijk Aanschijn, ontroerd en weenend bij het graf van Lazarus, ontferm U onzer.

16de D A G.

I. De scharen pelgrims en de toeloop van het volk duurden twintig jaren. Gedurende den oorlog verminderde dit, er kwamen slechts enkele personen. De heer Dupont toonde hierover noch verwondering noch verdriet. „God laat dit toe” zegde hij, „omdat als het zoo druk bleef gaan, ik de kracht niet zou hebben om de pelgrims te ontvangen.” Het doel was intusschen bereikt en boven alle verwachting geslaagd. Door den invloed van zuster Maria van den H. Petrus en door het ijverig streven van den heer Dupont is de vereering van het H. Aanschijn eene godsvrucht geworden, die niet nieuw was, doch die, naar de behoeften van het volk gewijzigd, zich met de grootste snelheid verspreidde. Hoevele christenen, priesters, religieuzen, geloovige huisgezinnen beoefenen de eeredienst van het Aanschijn, waarvan zij vroeger geen denkbeeld hadden! Hoeveel vurige gebeden, hoeveel godvruchtige eerherstellingen, hoeveel heilige oefeningen zijn hiervan het gevolg geweest! En wie kan de godvruchtige verzuchtingen en oefeningen tellen, welke in de toekomst de vrucht dier heilrijke devotie zullen zijn?

II. De heer Dupont onderhield de vertrouwelijkste en vriendschappelijkste betrekking met al de nitverkoren zielen en beroemde god-

vruchtige personen van zijnen tijd. Zijn bezoek aan den eerbiedwaardigen pastoor van Ars is merkwaardig en herinnert aan de eerste ontmoeting van den H. Franciscus en den H. Dominicus. De heer Dupont had de reis naar Ars gemaakt om den heiligen pastoor te zien en te spreken; doch hoe zou hij tot hem komen door die dubbele rij vreemdelingen op zijnen doortocht geschaard? Plotseling valt de blik van den pastoor op den pelgrim van Tours, dien hij niet kende, dien hij nooit gezien had. Hij staat stil, beschouwt hem eenige oogenblikken met zijn zoeten, doordringenden blik. glimlacht, heft het oog ten hemel, vouwt de handen en zegt: "O mijn waarde vriend, hoe zoet zal het voor ons zijn, ons in den hemel te bevinden en daar den lof van God te zingen!" — "Meer had ik niet noodig", zegde de heer Dupont, bij het verhalen van dit feit. "Met dit goede woord van den heiligen pastoor ging ik tevreden heen."

Schietgebed O goddelijk Aanschijn, glanzend als de zon, schitterend van glorie op den berg Thabor. ontferm U onzer.

Met welke gunsten het H. Aanschijn diegenen overlaadt, die deszelfs vereering bevorderen, blijkt vooral uit den heiligen dood aan deszelfs grooten vereerder, Mr. Dupont. Hij was bijna tachtig jaar, en door eene verlamming aan zijn stoel gekluisterd, nam hij geen werkzaam deel meer aan de goede werken, waarvan hij tot dusverre de ziel geweest was. Behalve de H. Communie, die men hem wekelijks bracht, was hij beroofd van alles wat tot dusverre de troost zijns levens geweest was, de H. Mis en het bezoek aan het Allerheiligste Sacrament. Hij beklagde zich niet. Iemaud raadde hem, te vragen dat men de H. Mis in zijne kamer zou opdragen; doch hij weigerde dit volstrekt, daar hij niets bijzonders voor zich zelven verlangde. Hij wilde zelfs niet, dat men hem al te dikwijls de heilige Communie aan huis bracht, daar hij uit kieschheid, volgens zijne woorden, „Onze Lieve Heer noch zijne bedienaars wilde verplichten, hem zoo dikwijls in zijn huis te bezoeken.”

Weldra kon hij niet meer lezen noch schrijven, en zat hij eenzaam in zijnen stoel, dikwijls daarbij ten prooi aan de hevigste pijnen en slapeloosheid. Hij bad onophoudelijk, liet niet de minste klacht hooren en verleende zich tot alles met de grootste minzaamheid en zachtmoedigheid.

II. Opdat er niets aan de volmaaktheid van

zijn dienaar mocht ontbreken, liet God toe, dat de duivel hem nog in zijne laatste oogenblikken met hevige bekoring kwelde. De helsche geest scheen zich in die beslissende oogenblikken te willen wreken over de nederlaag, die de man Gods hem zoo menigmaal berokkend had. Zij die hem in zijne laatste uren bijstonden, bemerkten dat hij, die altijd zoo kalm was, hevig ontroerd was. De heer Dupont bekende, dat de duivel hem kwelde, en verzocht de omstaanders, hem met gewijd water te besproeien. Hierna herkreeg hij zijne gewone kalmte, die hij tot aan zijnen dood behield. Geheel verlamd, kon hij de linkerhand nauwelijks een weinig uitsteken, en zegde: „Ik ben vastgenageld.” Vervolgens sloeg hij de oogen ten hemel en bad: „Moge ik sterven verteerd door den vorigen dorst om het aanbiddelijk Aanschijn van Onzen Heer Jezus-Christus te zien.” Gedurende zijn langen doodstrijd gaf hij dikwijls door teekenen te kennen, dat hij zich vereenigde met de gebeden, die men bij hem verrichtte, en stierf aldus den 18den Maart 1876 in den ouderdom van negen en zeventig jaren. Wel past hier het woord: „Zalig degenen die in den Heer sterven.”

Schietgebed. O goddelijk Aanschijn, bedroefd bij het aanschouwen van Jernzalem en tranen stortende over die ondankbare stad, ontf. U onzer.

I. De heer Dupont was niet meer. Zijn lijk stond in zijne bidplaats bij zijn afbeeldsel van het H. Aanschijn, en werd bezocht door duizenden menschen, die nog eens de trekken van den „heiligen man,” zooals zij hem noemden, wilden beschouwen. Men stelde het allergrootst belang in deze woning die hij vijf en veertig jaren bewoond had, en waarin, behalve de vereering van het H. Aanschijn, zoovele goede werken tot stand gebracht waren. Dit kostbaar pand mocht niet in onheilige handen vallen. Van deze gedachte uitgaande, stond Mgr. Colet (die reeds in een officieel stuk verklaard had, dat de heer Dupont „in geur van heiligheid” gestorven was) toe, dat men het huis kocht en er een altaar oprichtte. Aldus werd de zaal van den dienaar van het heilig Aanschijn in eene openbare kapel herschapen. De aartsbischof zelf zegende ze in. Men heeft getracht bij de inrichting der kapel de herinnering aan het verledene te bewaren. Het altaar, versierd met een schoon beeld (Ecce homo), boven het tabernakel geplaatst, bedekt den schoorsteen en den steen, waarop de heer Dupont gewoonlijk nedergeknield lag. Het beeld van het H. Aanschijn, in schoone lijst, omgeven als door een krans van Ex-Voto's, hangt ter rechterzijde op dezelfde plaats van vroeger, benevens de kristallen lamp van den heer Dupont, welke hij

aldaar twee en dertig jaren heeft onderhouden.

II. Op de muren zijn opschriften geplaatst, welke de dengden en bijzondere feiten uit het leven van den dienaar Gods in herinnering houden; doch meer dan dat alles, spreekt de verzameling van stokken en krukken Thans nog is deze bedeplaats meer dan ooit het toevluchtsoord voor alle zieken, gebrekkigen, lijders van alle soort, en tal van gunsten en genaden worden daar verkregen. Van alle oorden komen er verzoekschriften om gebeden, aanbevelingen van allerlei geestelijke en tijdelijke behoeften; en nieuwe Ex-Voto's komen voortdurend het getal der vorige vermeerderen en luide de dankbaarheid verkondigen van degenen die hier hulp en troost gevonden hebben. Verscheidene marmeren steenen, waarop de verkregen gunsten gegrift staan, bekleeden reeds de wanden der kapel. Er heerscht daar eene zoo zoete zalving, zulke eene onweerstaanbare aantrekkelijkheid, dat de pelgrim ze noode verlaat, zich met moeite verwijdert. Priesters en religieuzen van alle oorden komen daar in menigte en zeggen luide, dat dit kleine heiligdom voor hen eene bekoorlijkheid heeft, die zij nergens wedervinden. Het is als of een zalige invloed van rust en vrede daarover zweeft.

Achietgebed. O goddelijk Aanschijn, in den hof van Olijven ter aarde nedergedrukt, ontf. U onzer.

19de D A G.

I. Door het oprichten dezer bedelaars ontstonden twee belangrijke zaken, te weten de oprichting der Broederschap van het H. Aanschijn, benevens de instelling van eenige priesters in gemeenschappelijke vergadering, wonende in het huis van den heer Dupont, aan wie de vereering van het H. Aanschijn bijzonder toevertrouwd werd. Zij staan ten dienste der menigvuldige pelgrims en dragen den naam van Priesters van het H. Aanschijn. Zij houden het register, waarop de verzoekschriften om gebeden en de aanbevelingen hun toevertrouwd worden ingeschreven. Deze worden tweemaal daags voorgelezen, te weten bij de H. Mis der gemeente en 's avonds bij de oefening ten vijf ure. Op deze uren wordt aldaar de Litanie van het H. Aanschijn gebeden ter intentie der aanbevolen personen.

Deze priesters verzenden ook, bij aanvraag, de fleschjes olie en de overige voorwerpen van godsvrucht, gelijk de heer Dupont dit deed, en teekenen de bijzondere genezingen en gunsten op, die men hun mededeelt om de godsvrucht tot het H. Aanschijn te verspreiden. In hunne kapel geschiedt ook onder hunne leiding de nachtelijke aanbidding, door den heer Dupont te Tours ingesteld.

II. De Broederschap van het H. Aanschijn werd weldra in de bidplaats van den heer Dupont opgericht en kerkelijk vereenigd met de

Aartsbroederschap van Eerherstel van St. Dizier; zij werd later door Paus Leo XIII (3 Dec. 1884 en 30 Maart 1885) met bijzondere Aflaten verrijkt en (1 Oct. 1885) tot den rang van Aarts-broederschap verheven. Haar doel is eerherstel te doen voor de godslastering, de heiligschennis, de goddeloosheid der geheime genootschappen, voor alle misdaden in onze dagen tegen God en de H. Kerk bedreven; doch zij heeft tot onderscheidingsteeken even als het goddelijk schild, waarvan zij zich bedient om haar doel te bereiken, het goddelijk Aanschijn van Onzen Heer Jezus-Christus, in Zijn lijden misvormd en gehoond, waaraan zij zich voorstelt hare bijzondere hulde van liefde, dank en aanbidding te brengen. Alle katholieken van welken rang of leeftijd ook, kunnen deel daarvan maken, en wijden zich bij hunne aanneming toe aan de glorie van het goddelijk Aanschijn in leven en dood. Zij ijveren om den goddelijken Naam te eerbiedigen en dien zooveel mogelijk door anderen te doen eeren, zoowel als den dag des Heeren, den Zondag, niet te ontheiligen. Wat zij niet kunnen beletten, trachten zij te herstellen door inwendige oefeningen en gebeden, bijzonder door de verzuchting: O God, onze beschermer, beschouw ons en werp uwe oogen op het Aanschijn van Christus."

Schietgebed. O aanbiddelijk Aanschijn, met zweet en bloed bedekt in den hof van Olijven, ontferm U onzer.

I. Onze Heer heeft willen leven en sterven tot zaligheid van alle menschen; doch het is als of Hij bijzonder de misdaden heeft willen boeten van eenige klassen der maatschappij. Hij gebruikt dertig jaren van zijn leven tot een nederig handwerk, en door zijn zweet en zijn arbeid boet hij de zonden der werkplaatsen en fabrieken. In zijn lijden wordt Hij onrechtvaardig veroordeeld, en boet hierdoor de zonden dergenen die het zwaard der gerechtigheid misbruiken. Doch vooral heeft de goddelijke meester de zonden willen boeten der krijgslegers. Hieronder bevindt zich de kern der natiën, de braafste, de dapperste, de sterkste mannen, die grooten invloed uitoefenen op hunne ondergeschikten, hunne tijdgenooten. En telt men nu de zonden door de soldaten bedreven in het kamp, het slagveld, de kazerne, bij dagen van rust en dagen van zegepraal, en telt men het aantal godslasteringen door die talrijke scharen dagelijks uitgebraakt, komt men dan niet tot de overtuiging, dat Jezus-Christus bijzonder voor hen geleden heeft om hen te helpen hunne zonden te boeten?

II. Dit geheim van lijden en smart vinden wij vooral in de kroning met doornen. »Nadat de soldaten Jezus zijne kleederen hadden nitgetrokken, hingen zij Hem een purperen mantel om; en nadat zij eene kroon van doornen ge-

vlochten hadden, zetten zij Hem die op het hoofd, gaven Hem een rietstok in de hand, knielden voor Hem neder, zeggende: "Gegroet, Koning der Joden, en zij spuwden Hem in het aangezicht." Wat zegt ons dit verhaal? Deze beulen zijn soldaten. Zeker wilde Jezus in zijne tranen en zijn Bloed de zonden der legerscharen, die zijn goddelijke blik reeds voorzag, afwasschen. En welke vruchten zal zijn lijden voor hen dragen? Een eersten bekeerling op Calvarië is de honderste man; daarop volgt de lancier Longinus, die het heilig Hart opent en een heilige wordt. De eerste heiden door Petrus in de H. Kerk opgenomen is de hoofdman Cornelius, en in de drie eerste eeuwen der christenheid zullen tallooze krijgslieden als martelaren hun bloed voor Jezus-Christus storten; de H. Mauritius en zijn legioen, de H. Zeno en zijne tien daizend krijgsmakkers en zoovele anderen. De kroning met doornen is het geheim van het H. Aanschijn bij uitnemendheid. Jezus heilig Aanschijn wordt met doornen omgeven, met den rietstok geslagen, met vuistslag en bespuwing gehoond. Brengen wij dan onze hulde als eerboete voor de zonden der krijgslieden, en bidden wij, opdat zij eenmaal de eerewacht van het H. Aanschijn mogen vormen.

Schietgebed. O goddelijk Aanschijn, door kaakslagen mishandeld, door bespuwing gehoond, ontferm U onzer.

21ste D A G.

I. Beschouwen wij het goddelijk Aanschijn ter gelegenheid der glorierijke Verrijzenis. De apostelen weten reeds dat hun Meester verreezen is. Als zij Hem nu plotseling in hun midden zien, beschouwen zij Hem met verrukking, doch met eene zekere vrees, helaas! zij hadden Hem verlaten in het uur des lijdens; doch één blik op zijn goddelijk Aanschijn troost en bemoedigt hen. Ja het is weder dezelfde glimlach, dezelfde vaderlijke goedheid, die zelfde geliefde gelaatstrekken. Maar welke nieuwe schoonheid, welke vrede schittert op zijn goddelijk Aanschijn! welke zoete klank in die stem die hun zegt: „Vrede zij met U.... vreest niet"! Het H. Evangelie verklaart ons dit alles door de woorden: „De discipelen waren verblijd, toen zij den 'Heer zagen.'” Verheug u met hen, o mijne ziel! Bewonder met hen dat glorierijk gelaat van nwen Zaligmaker, lees daar de zepraal die Hij behaald heeft op de hel, lees daar het onderpand uwer eenwige verrijzenis.

II. Op Paaschdag, na de Pontificale Mis in de Vatikaansche Basiliek heeft eene der plechtigste uitstellingen plaats van den sluier der H. Veronica. Het H. Aanschijn wordt openbaar uitgesteld ter aanbidding der geloo-vigen. Gisteren vereerde de H. Kerk dit als

het zinnebeeld der vernedering en smarten van haren God; heden ontrolt zij het als het vaandel van zegepraal en overwinning. Door de uitstraling van het goddelijk Aanschijn worden duizenden en millioenen zielen bij het groote feest van Paschen met God verzoend, en zij gevoelen zich met nieuwen moed bezielde om den weg des levens, *die voor allen slechts de weg des lijdens is*, voort te zetten tot eer van God, tot welzijn van den evenmensch. Van daar die blijdschap die het gemoed doorstroomt en allen het blijde Alleluia doet uitgalmen. Vereenig u, o mijne ziel met deze gevoelens. Gij hebt in u de kroon van een nieuw leven ontvangen, houd het oog gevestigd op het Aanschijn van uwen God, waardoor zoo veel heil u toestroomt, en bid dikwijls met den profeet: „Heer, keer uw Aanschijn niet van mij af.”

Schietgebed. O goddelijk Aanschijn, wiens blik het hart van den H. Petrus met berouw en liefde vervulde, ontferm U onzer.

I. Eene jonge huismoeder van 26 jaren, werd door eene hevige ziekte aangetast; zij begreep niets van haar gevaarvollen toestand en weigerde de H. Sacramenten te ontvangen. Eene godvruchtige vriendin verzoekt een priester, haar te gaan bezoeken. Dit onverwacht bezoek veroorzaakt een zenuwtoeval, dat in het oog der moederlijke teederheid haar toestand verergerde; men spreekt dus over niets, doch Paschen nadert; men herinnert haar aan hare plichten. De jonge vrouw weigert nogmaals. „Als zij beter is, zal zij gaan biechten,” intusschen nadert de dood. Twee maanden verloopen en bij toeval verneemt men in haar vroeger pensionaat haar treurigen toestand. Alle besluiten gezamenlijk den hemel geweld aan te doen. Twee harer vroegere meesteressen besluiten haar te gaan bezoeken. Zij worden niet ontvangen; de zieke slaapt, hare naaste bloedverwanten worden zelfs niet ontvangen.... Misschien later... — Welnu wij zullen terugkomen.” — Intusschen bidden wij en wachten. Eenige dagen daarna hernieuwen wij ons bezoek en worden binnengelaten. De zieke verhengt zich ons te zien. Wij zetten haar aan zich tot het heilig Aanschijs te wenden, en beloven haar, naar Tours te schrijven om eene novene aan te vragen. Zij toont zich bereid, zich daarmede te vereenigen.

II. Doch toen ik haar zegde, dat men om

de genade van God op zich te trekken, ook God in het hart behoort te ontvangen, wilde zij van niets meer hooren. Ik sprak haar op de troostendste wijze van de Biecht, de H. Communie, daar ik hare vroegere godsvrucht kende... Ik won niets. — "Als ik beter ben, zal ik gaan biechten — spreek er mij niet meer van!" Zij ontstelt zich, zoekt in de zwakheid harer moeder een steun tegen onzen welmeenenden raad. Haar blik smeekt ons, heen te gaan. Wij vertrokken, het hart van droefheid overstelpst, doch gaven haar eene medaille van het H. Aanschijn, die zij aannam als herinnering en beloofde van tijd tot tijd te kussen en haar lijden aan Hetzelve op te offeren.

De genade alleen kon hier werken. Wij bidden het H. Aanschijn, het geheele pensioonaat bidt mede. Vrijdag verloopt, Zaterdagsmorgen komt men ons mededeelen, dat zij overleden is; doch zij heeft zich met God volkomen verzoend, en alle genademiddelen der H. Kerk ontvangen, op eigen verzoek, twee uren voor haren dood. Na een vol jaar ziekte, na twee dagen te voren zoo hardnekkig geweigerd te hebben, heeft zij God tot zich geroepen, alvorens voor haren rechter te verschijnen. Dank en lof aan het goddelijk Aanschijn en Gods onuitsprekelijke barmhartigheid.

Schietgebed. O aanbiddelijk Aanschijn, voor ons vernederd in de gerechtshoven van Jerusaleem, ontferm U onzer.

I
der
"Aa
ons
bij
Mex
Aan
een
van
ziek
ges
sed
de
naa
I
in
din
van
zus
bez
tas
rij
dag
het
"G
af
pr

I. Ziehier een brief van de Eerw. Overste der Zusters van het hospitaal te Vincennes. „Aanstekende ziekten van allerlei aard kwamen ons geloof en onzen moed beproeven, vooral bij het terugkeeren der troepen uit Italië en Mexico; maar onder den blik van het goddelijk Aanschijn werd geene onzer moedeloos. Zoodra eene épidemie uitbrak, werden kleine prentjes van het heilig Aanschijn aan de gordijnen der ziekezaal gehecht, opdat de zusters mochten gespaard blijven; en dankbaar getuig ik, dat sedert vijf en twintig jaren Onze Heer J. C. de zusters genadig beschermd heeft en alle gevaar naar ziel en lichaam van haar heeft afgewend.

Bij gelegenheid van het uitbreken der cholera in 1865, plaatste de Algemeene overste afbeeldingen van het H. Aangezicht in al de zalen van het klooster; gebeden werden aan al de zusters uitgereikt en de vreeselijke geesel werd bezworen. Niemand der zusters werd aangestast en vele genaden werden door deze heilrijke devotie bewerkt. Sedert dien tijd brandt dag en nacht eene lamp in eene der zalen van het gesticht voor het beeld van het H. Aanschijn.

II. Uit het hospitaal van Toulon 1865. „Gij vraagt mij, geliefde zuster, of de cholera afneemt. Ja, God zij dank. Nadat wij uwe prentjes van het heilig Aanschijn ontvangen

hadden, heeft de Eerw. Zuster er ons ieder een gegeven. Sedert lang droeg ik er een op mijne borst en trachtte deze heilrijke devotie te verspreiden, mijne zusters bemoedigende met de hoop dat het goddelijk Aanschijn den geesel zou afwenden; en dan... Goeden moed, zusters, tot dezen avond... de hemel is onze loon!" en 's avonds "tot morgen") aldus trachtte ik ze te bemoedigen, want onze vermoeyenis was groot en wij leidden een vreeselijk leven. Welnu, Zondag heb ik in elk bed een prentje van het H. Aanschijn gehangen en van dit oogenblik af werden de zieken kalm, zoodat de zuster, die met mij waakte, zegde: "het is een mirakel," het H. Aanschijn doet ons deze groote genade. Wij hadden geene sterfgevallen dien nacht, terwijl wij de vorige nachten er steeds twee of drie hadden. Van dit oogenblik af is de ziekte afgenomen...

Schietgebed. O aanbiddelijk Aanschijn in het slijk nedervallend onder het gewicht van het kruis, ontferm U onzer.

I. De Pastoor van Rayssac tot Mgr. den Bisschop van Rodez.

Monseigneur, ik zou mij schuldig maken aan ondankbaarheid jegens God en mijne parochianen, indien ik U, bij deze plechtige gelegenheid de krachtvolle uitwerkselen niet mededeelde, door de oprichting der Broederschap van het H. Aanschijn verkregen. Bij mijne aankomst in mijne parochie werd ik pijnlijk, ja zeer pijnlijk getroffen door de woorden van vervloeking en godslastering, die ik voortdurend in mijne ooren hoorde weergalmen. Ik hoorde ze uit den mond van mannen en grijsaards, uit den mond van jongelingen, somtijds van vrouwen en dikwijls, zeer dikwijls, hoorde ik die van de lippen van kleine kinderen. Na vele vergeefsche pogingen om mijn volk van die verderfelijke gewoonte te verbeteren en de diep ingekankerde, zedelijke wond te genezen, bracht de Voorzienigheid mij in kennis met het leven van Mr. Dupont en dat van Zuster Maria van den H. Petrus. Het middel was gevonden.

hadden, heeft de Eerw. Zuster er ons ieder een gegeven. Sedert lang droeg ik er een op mijne borst en trachtte deze heilrijke devotie te verspreiden, mijne zusters bemoedigende met de hoop dat het goddelijk Aanschijn den geesel zou afwenden; en dan... Goeden moed, zusters, tot dezen avond... de hemel is onze loon!" en 's avonds "tot morgen") aldus trachtte ik ze te bemoedigen, want onze vermoeyenis was groot en wij leidden een vreeselijk leven. Welnu, Zondag heb ik in elk bed een prentje van het H. Aanschijn gehangen en van dit oogenblik af werden de zieken kalm, zoodat de zuster, die met mij waakte, zegde: "het is een mirakel," het H. Aanschijn doet ons deze groote genade. Wij hadden geene sterfgevallen dien nacht, terwijl wij de vorige nachten er steeds twee of drie hadden. Van dit oogenblik af is de ziekte afgenomen...

Schietgebed. O aanbiddelijk Aanschijn in het slijk nedervallend onder het gewicht van het kruis, ontferm U onzer.

I. De Pastoor van Rayssac tot Mgr. den Bisschop van Rodez.

Monseigneur, ik zou mij schuldig maken aan ondankebaarheid jegens God en mijne parochianen, indien ik U, bij deze plechtige gelegenheid de krachtvolle uitwerkselen niet mededeelde, door de oprichting der Broederschap van het H. Aanschijsch verkregen. Bij mijne aankomst in mijne parochie werd ik pijnlijk, ja zeer pijnlijk getroffen door de woorden van vervloeking en godslastering, die ik voortdurend in mijne ooren hoorde weergalmen. Ik hoorde ze uit den mond van mannen en grijsaards, uit den mond van jongelingen, somtijds van vrouwen en dikwijls, zeer dikwijls, hoorde ik die van de lippen van kleine kinderen. Na vele vergeefsche pogingen om mijn volk van die verderfelijke gewoonte te verbeteren en de diep ingekankerde, zedelijke wond te genezen, bracht de Voorzienigheid mij in kennis met het leven van Mr. Dupont en dat van Zuster Maria van den H. Petrus. Het middel was gevonden.

II. De Broederschap van het goddelijk Aanschijn werd opgericht. De Heer heeft gezegd: „Door mijn aanschijn zult gij wonderen uitwerken,” en wij hebben volkomen vertrouwen gesteld in de woorden van den goddelijken Meester. Het wonder is geschied. De ingewortelde gewoonte, waaraan de besten onder de besten zelfs, onderhevig waren, is als door tooverslag verdwenen, dank aan de bescherming van het aanbiddeijk Aanschijn, doch ook dank aan den goeden wil mijner parochianen, aan wie ik heden gaarne hulde breng. Neen, die woorden van verwensching, van godslastering worden thans noch op het veld, noch op openbare plaatsen, noch aan den huiselijken haard gehoord noch geduld. Neen, zij zullen den zegen des Heeren niet meer afkeeren, en het goddelijk Aanschijn zal tusschen den hemel en ons klein hoekje gronds staan als een schild van vrede en barmhartigheid.

Schietgebed. Aanbiddeijk Aanschijn, dat al onzen eerbied, onze hulde en aanbidding verdient, ontferm U onzer.

I. „Heer, toon ons uw Aanschijn en ontferm U onzer.”

Er zijn uren in dit leven, o Heer, waarop het U behaagt, U te verbergen voor het hart dat U zoekt; er zijn uren waarop het U behaagt, U te vertoonen; en zoolang Gij onze oogen niet geopend hebt, is het te vergeefs dat wij trachten, U te beschouwen. Eene wolk omgeeft ons. Zoo luisterden de broeders van Jozef naar zijne stem, doch zij herkenden hem niet. Zoo onderhield Magdalena zich met U en, meenende dat het de tuinman was, vroegde zij U schreiend, waar men het lichaam gelegd had. Eén blik, één woord van U, „Maria”, en de sluier werd opgeheven en zij lag aan uwe voeten. Zoo geloofden de twee discipelen van Emmaus, zich met een vreemdeling te onderhouden, en vertrouwden U hunne droefheid. Gij moest voor hen het brood breken, alvorens uw Aanschijn zich in zijn zoeten glans voor hen toonde. En dit is billijk. Het is eene groote weldaad U te mogen zien. Deze weldaad komt van U en niemand kan dit door eigen streven.

II. Uwe goddelijke macht geeft die weldaad aan wie het U behaagt, dan eens als belooning van beproefd geloof en liefde, dan weder om onze zwakheid te ondersteunen. Uw gelaat is met een sluier bedekt, dien Gij naar welgevallen opheft of laat vallen. Soms tijds maakt Gij dien slechts eenigszins doorschijnend en de ziel raadt dat Gij het zijt, en dit reeds is genoeg om U te doen beminnen. Toon ons dan uw Aanschijn en geef ons den vrede," zoo smeeken wij. De vrede, dien Gij aan de U getrouwe zielen geeft, is noch de vrede des hemels noch die der aarde. De vrede uwer kinderen is de zoete en moedige vrede, een weefsel van heldhaftige zelfopoffering en onderwerping; het is de vrede van den soldaat bij het voorzien der overwinning, de vrede van den treurende, die tranen stort, doch weet dat Hij die ze drop voor drop verzamelt, hem daarvoor hiernamaals zal loonen en ze misschien, hierbeneden met teedere hand zal afdrogen.

Schietgebed. O aanbiddelijk Aanschijn, verheven op het werktuig der schandelijkste straf, ontferm U onzer.

26ste D A G.

I. In het jaar 1865 maakte Mevrouw H., kennis met het boekje „Leven van Zuster Maria van den H. Petrus,” en hoorde zij spreken van de talrijke wonderen, welke te Tours plaats vonden. Zij hield zich gaarne bezig met het lot der armen te verzachten en werd ijverig door hen opgezocht. Zoo kwam eene arme vrouw, die meende van den duivel bezeten te zijn, en niemand harer bloedverwanten durfde raadplegen, dikwijls tot haar; doch niet wetende, hoe de arme vrouw gerust te stellen, vraagde zij een fleschje olie te Tours en gaf eenige druppelen aan de arme vrouw, die zich weldra beter bevond.

II. Deze eerste proef bevestigde het geloof en betrouwen van Mevrouw H., die weldra schitterend beloond werden, volgens de belofte des Zaligmakers: „Door mijn Aanschijn zult gij wonderen verrichten.” Eenigen tijd na dit geval werden hare kinderen ernstig ziek. De oudste, een prachtige knaap van acht jaren, lag weldra op het uiterste. Het arme kind leed onophoudelijk. Zijne moeder herinnert

II. De Broederschap van het goddelijk Aanschijn werd opgericht. De Heer heeft gezegd: „Door mijn aanschijn zult gij wonderen uitwerken,” en wij hebben volkomen vertrouwen gesteld in de woorden van den goddelijken Meester. Het wonder is geschied. De ingewortelde gewoonte, waaraan de besten onder de besten zelfs, onderhevig waren, is als door tooverslag verdwenen, dank aan de bescherming van het aanbiddeijk Aanschijn, doch ook dank aan den goeden wil mijner parochianen, aan wie ik heden gaarne hulde breng. Neen, die woorden van verwensching, van godslastering worden thans noch op het veld, noch op openbare plaatsen, noch aan den huiselijken haard gehoord noch geduld. Neen, zij zullen den zegen des Heeren niet meer afkeeren, en het goddelijk Aanschijn zal tusschen den hemel en ons klein hoekje gronds staan als een schild van vrede en barmhartigheid.

Schietgebed. Aanbiddeijk Aanschijn, dat al onzen eerbied, onze hulde en aanbidding verdient, ontferm U onzer.

I. „Heer, toon ons uw Aanschijn en ontferm U onzer.”

Er zijn uren in dit leven, o Heer, waarop het U behaagt, U te verbergen voor het hart dat U zoekt; er zijn uren waarop het U behaagt, U te vertoonen; en zoolang Gij onze oogen niet geopend hebt, is het te vergeefs dat wij trachten, U te beschouwen. Eene wolk omgeeft ons. Zoo luisterden de broeders van Jozef naar zijne stem, doch zij herkenden hem niet. Zoo onderhield Magdalena zich met U en, meenende dat het de tuinman was, vroegde zij U schreiend, waar men het lichaam gelegd had. Eén blik, één woord van U, „Maria”, en de sluier werd opgeheven en zij lag aan uwe voeten. Zoo geloofden de twee discipelen van Emmaus, zich met een vreemdeling te onderhouden, en vertrouwden U hunne droefheid. Gij moest voor hen het brood breken, alvorens uw Aanschijn zich in zijn zoeten glans voor hen toonde. En dit is billijk. Het is eene groote weldaad U te mogen zien. Deze weldaad komt van U en niemand kan dit door eigen streven.

II. Uwe goddelijke macht geeft die weldaad aan wie het U behaagt, dan eens als belooning van beproefd geloof en liefde, dan weder om onze zwakheid te ondersteunen. Uw gelaat is met een sluier bedekt, dien Gij naar welgevallen opheft of laat vallen. Soms tijds maakt Gij dien slechts eenigszins doorschijnend en de ziel raadt dat Gij het zijt, en dit reeds is genoeg om U te doen beminnen. Toon ons dan uw Aanschijn en geef ons den vrede," zoo smeeken wij. De vrede, dien Gij aan de U getrouwe zielen geeft, is noch de vrede des hemels noch die der aarde. De vrede uwer kinderen is de zoete en moedige vrede, een weefsel van heldhaftige zelfopoffering en onderwerping; het is de vrede van den soldaat bij het voorzien der overwinning, de vrede van den treurende, die tranen stort, doch weet dat Hij die ze drop voor drop verzamelt, hem daarvoor hiernamaals zal loonen en ze misschien, hierbeneden met teedere hand zal afdrogen.

Schietgebed. O aanbiddelijk Aanschijn, verheven op het werktuig der schandelijkste straf, ontferm U onzer.

26ste D A G.

I. In het jaar 1865 maakte Mevrouw H., kennis met het boekje „Leven van Zuster Maria van den H. Petrus,” en hoorde zij spreken van de talrijke wonderen, welke te Tours plaats vonden. Zij hield zich gaarne bezig met het lot der armen te verzachten en werd ijverig door hen opgezocht. Zoo kwam eene arme vrouw, die meende van den duivel bezeten te zijn, en niemand harer bloedverwanten durfde raadplegen, dikwijls tot haar; doch niet wetende, hoe de arme vrouw gerust te stellen, vraagde zij een fleschje olie te Tours en gaf eenige druppelen aan de arme vrouw, die zich weldra beter bevond.

II. Deze eerste proef bevestigde het geloof en betrouwen van Mevrouw H., die weldra schitterend beloond werden, volgens de belofte des Zaligmakers: „Door mijn Aanschijn zult gij wonderen verrichten.” Eenigen tijd na dit geval werden hare kinderen ernstig ziek. De oudste, een prachtige knaap van acht jaren, lag weldra op het uiterste. Het arme kind leed onophoudelijk. Zijne moeder herinnert

zich plotseling, dat zij nog eenige druppelen olie van het H. Aanschijn heeft. Zij begint eene novene en doet de belofte van, zoo haar kind geneest, het beeld van het goddelijk Aanschijn in de kerk te doen ophangen. Het kind wordt bijna ter zelfder tijd beter, hij vereenigt zich met de gebeden der novene, en vraagt dagelijks: "Mama, geef mij nog wat van dien olie, die mij zoo goed doet." Weldra verklaarden de geneesheeren alle gevaar geweken. De godvruchtige moeder herinnerde zich toen de plaat, van het H. Aanschijn, eens te Sallette gekocht, die zij sedert den dood harer moeder niet meer gezien had; doch als hadde God die bewaard voor het uur van dankbaarheid, vindt zij die oogenblikkelijk terug, laat ze in eene schoone lijst zetten, en gaat met haar echtgenoot die plaatsen in de parochiekerk met twee schoone lampen, na alvorens de toestemming der geestelijke overheden hiertoe verkregen te hebben.

Schietgebed. O goddelijk Aanschijn, wiens voorhoofd met doornen gekroond werd, ontfem U onzer.

I. De barmhartigheid des Heeren deed nog meer en bediende zich van het eenvoudig geloof van het kind om het tot een apostel van het H. Aanschijn te maken. Kortens tijd daarna zegt het tot zijn vader: „Papa, O. L. Heer heeft mij genezen; gij moet Hem gaan bedanken en gaan biechten en uw Paschen houden. — De vader, in het diepste zijner ziel getroffen, haast zich, aan de begeerte van zijn godvruchtig kind te beantwoorden. Wel was dit geene schitterende bekeering, want de vader was een man van zeer goede gevoelens; doch door eene nalatigheid, die men hedendaags, helaas, maar al te dikwijls ondervindt, had hij sedert eenige jaren zijn plichten verzuimd. Men oordeele over de blijdschap van dit zoo zichtbaar bevoorrecht gezin.

II. Ziehier nog een woord van den kleinen lieveling van het goddelijk Aanschijn, door God tot het werktuig zijner harmhartigheid gekozen. „Gij ziet wel zegde hij tot de liefdezuster die hem oppaste, dat mijne ziekte niet nutteloos geweest is.” — Waarom? vraagde deze, ten

einde het kind te beproeven; „mij dunkt; dat het geen nut heeft ziek te zijn.” — „O, o,” zegde het kind, „O. L. Heer heeft gezegd; Ik moet R.... ter dege ziek laten worden, opdat zijn vader bidde, zich bekeere en Mij ontvange in de H. Communie.”

De brave moeder gaat haar werk voltooien. Zij heeft van den heer Pastoor verkregen, dat de Broederschap van het goddelijk Aanschijn eerstdaags in hare parochie zal worden opgericht. Vele personen komen reeds bidden bij de schilderij van het H. Aanschijn, dat zich, hier gelijk elders, meer en meer doet kennen en beminnen door talrijke genaden.

Schietgebed. O goddelijk Aanschijn, wiens oogen met tranen en bloed gevuld waren, ontferm U onzer.

I. Een pastoor te Namen deelt het volgend verhaal mede eener tijdelijke gunst door het goddelijk Aanschijn verkregen. Een knecht, die met het rijtuig naar de stad moest, werd door zijn meester belast, bij een handelaar onzer stad een brief te bezorgen, waarin een bankbillet van 1000 frs. gesloten was. De knecht sloot den brief in het kistje van het rijtuig en te Namen gekomen, vond hij niets meer. Te huis gekomen, zegde hij, dat hij den brief had afgegeven aan de dienstbode van den handelaar. Eenige dagen daarna spraken dezen over het gezonden geld en zegde hem, dat het aan de dienstbode ter hand was gesteld. Deze, eene dienstmaagd van beproefde trouw, die jaren lang hare meesters gediend had, verzekerde, niets ontvangen te hebben. Doch bij het volharden van den knecht wist zij zelve niet meer, wat zij moest denken, en zegde eindelijk: „Als gij mij den brief hebt afgegeven, dan heb ik dien op den lessenaar van Mijnheer gelegd, en moet hij daar verloren geraakt zijn.”

II. Men doorzocht het kantoor in alle hoeken, men vond niets: eindelijk dacht men, dat een der kinderen op het kantoor daarmede gespeeld had. Aldus verliepen drie maanden. De dienstbode, die zeer veel godsvrucht tot het H. Aanschijn had, deed de ééne novene na de andere om toch den brief weder te vinden. Haar vertrouwen werd niet beschaamd. Het rijtuig, te voren in goeden staat, bleek herstel noodig te hebben. De rijtuigmaker oordeelde, dat het uit elkaar moest genomen worden; en bij het uitvoeren van dit werk vond men den bewusten brief tusschen de planken. De rijtuigmaker brengt dien, hoewel hij het adres van den handelaar droeg, naar den eigenaar van het rijtuig. De heer opent zijn brief en vindt er zijn bankbillet in goeden staat aanwezig. Dit geval werd ruchtbaar en bevorderde buitengemeen de godsvrucht tot het H. Aanschijn.

Schietgebed. O aanbiddelijk Aanschijn, wiens mond met gal en edik gelaafd werd, ontferm U onzer.

I. Uit Tilburg, alwaar reeds sedert jaren de devotie tot het heilig Aanschijn beoefend wordt, verhaalt men het volgend feit. Eene jonge moeder werd aangetast door eene hevige hersens ziekte, welke weldra tot woedende krankzinnigheid oversloeg. Zij verscheurde en brak alles wat binnen haar bereik viel; en dit duurde zoo lang, dat de geneesheer, bevreesd voor de gevolgen, er op aandrang, haar naar een gesticht voor krankzinnigen te doen vervoeren, als een hoogst noodzakelijke maatregel. De vader der ongelukkige, zoo schrijft onze correspondent, kwam bij mijne echtgenoot met het verzoek, hem te helpen om zijne dochter te doen opnemen in het gesticht. Zij beloofde hem dit, doch voegde er bij: Neem deze plaat van het goddelijk Aanschijn mede, hang die in de kamer der zieke. Ik leen ze u voor eenigen tijd.

II. „Maar,” zegde de vader, „mijne dochter zal ze verscheuren.” Dat komt er niet op aan, antwoordde mijne vrouw, „dan kunt gij mij de stukken terugbrengen.” — Dit gebeurde des

avonds ten acht ure. Den volgenden morgen ontmoetten wij den vader, die zijne dochter reeds bezocht had. Hij schreide niet meer, doch zag er opgebeurd uit, en riep uit: „O wat eene gelukkige verandering! Nauwelijks was ik gisteren met de plaat binnengetreden en had mijne dochter er een blik op geworpen, of zij werd bedaard en zegde: — Deze heeft meer geleden dan ik. Dit is het eerste verstandig woord, dat zij sedert hare ziekte uitspreekt; en eenige oogenblikken nadat zij dit gezegd had, is zij die rusteloos nacht en dag tobde, in eene zachte sluimering gevallen.” — Deze slaap duurde verscheidene uren; daarna vroeg zij eenig voedsel en sliep weder in. — Vijf dagen zijn nu verlopen en er is geen sprake meer van het krankzinnigengesticht. — Dat de afbeelding van het H. Aanschijn in de woning zal blijven, laat zich begrijpen.

Schietgebed. O aanbiddelijk Aanschijn, wiens onvergelykelijke schoonheid verduisterd werd door de afgrijpselijke wolk van de zonden der wereld, ontferm U onzer.

30ste D A G.

Rozenkrans ter eere van het verheerlijkt Aanschijn.

1ste *Geheim. Verrijzenis.* Glorie zij U, o Heer, die met uw verheerlijkt Aanschijn verschenen zijt aan uwe H. Moeder, en de heilige vrouwen en apostelen. Het is niet meer uw lijdend gelaat. O welk eene schoonheid, welke glans, welke vreugde! Door deze glorie van uw heilig Aanschijn geef, zoo bidden wij U, aan onze ziel de schoonheid weder, die de zonde haar ontnomen heeft.

2de *Geheim* Hemelvaart. Glorie aan U, o Heere Jezus, in uwe hemelvaart, terwijl Gij uw goddelijk Aanschijn keert naar het hemelsch vaderland. Eens zult Gij wederkeeren met het strenge gelaat des Rechters, en voor uwe majesteit zullen aller hoofden zich buigen.

O zoet Aanschijn van Jezus, onze Zaligmaker, die ons eene plaats gaat bereiden, o werp uwe blikken op ons. Wij willen behooren tot het geslacht dergenen, die het Aanschijn zoeken van den God van Jacob.

3de *Geheim.* De nederdaling van den H. Geest. Glorie aan U, Heere Jezus, gezeten ter rechterhand nws Vaders. Gij bepleit onze zaak bij uwen Vader. Wees duizendmaal gedankt voor uwe bemiddeling.

Heer, Gij hebt de volheid van den H. Geest verkregen voor uwe apostelen; bid uwen Vader

voor ons, opdat Hij ook ons met zijne gaven vervulle,

4de *Geheim*. De hemelvaart van Maria. Glorie aan U, o Jezus, die uwe Moeder te gemoet treedt. O hoe schoon, hoe schitterend zijt Gij, terwijl Gij die verheven Koningin onder vreugdezangen binnenlijdt in het hemelsch Jerusalem!

O minzaam Aanschijn van Jezus, verschijn ons in ons sterfuur, opdat het vreeselijk gelaat des duivels verre van ons vliede.

5de *Geheim*. De kroning van Maria in den Hemel. Glorie aan U, o Jezus, die uwe heilige Moeder kroont en haar plaatst aan uwe zijde, terwijl de gelukzaligen, die uw H. Aanschijn en dat uwer H. Moeder beschouwen, beide schitterend als de zon en vreugde verspreidend in het Paradijs.

O Jezus, o Maria, geef ons de genade, die wij zoo vurig van U afsmeecken, van U eenmaal van aanschijn tot aanschijn in den hemel te mogen aanschouwen.

Schietgebed. O aanbiddelijk Aanschijn, gansch glinsterend van schoonheid en glorie bij uwe verrijzenis, ontferm U onzer.

30 K
31 V
32 K
33 K
34 M
35 T
36 A
37 E
38 K
39 H
40 K
41
42
43
44 N
45 L
46 D
47 Ov
48 De

G C
Voor

"
Bij m

"

"

Zee
getale
Zonda
linger

30	Kleine maand Januari.....	f 0,10
31	Vijftig vaderlijke liefdegiften van den H. Antonius van Padua.....	- 0.10
32	Kleine maand Februari.....	- 0.10
33	Kruisweg ter'eere van het H. Aanschijn	- 0.05
34	Met Jesus in zijn lijden.....	- 0 10
35	Testament van den H. Vader Franciscus.	- 0.10
36	Aan het Hart mijns Zaligmakers.....	- 0,10
37	Een Parelkje aan Maria's Kroon.....	- 0,15
38	Kleine maand April.....	- 0.10
39	Het leven in vereeniging met Maria	- 0.10
40	Kleine maand Juli.....	- 0.10
41	" " Augustus.....	- 0.10
42	" " September.....	- 0.10
43	" " October	- 0.10
44	Noveen H. Franciscus van Assisië	- 0.10
45	Lessen van het Goddelijk Hart.....	- 0, 05
46	De aanhidding van het H. Hart.....	- 0. 05
47	Overwegingen voor de 12 eerste Vrijdag.	- 0. 15
48	De zes Zondagen van den H. Aloysius...	- 015

Inteekening op de geheele Serie

GOUDKORRELS.

Voor 1 Ex. eene reductie van.....	25 pCt.
10 " " " "	30 "
" 25 " " " "	40 "
Bij minstens 10 Ex. van eenzelfde werkje	20 "
" " 50 " " " "	30 "
" " 100 " gesorteerd.....	40 "

Zeer velen zijn hoogst nuttig om in grooten getale in de kath. huisgezinnen, in Congregatiën, Zondagscholen en andere godsdienstige Instellingen voor de jeugd te worden verspreid.

De Galerij der Heiligen.

verschijnt in *Seriën* van 10 Deelen.

Elk deel is op zich zelve compleet en bevat een geheel leven.

Elke serie kost bij inteekening **f 2,50.**

Afzonderlijke levens kosten **40 Cents**

10 Ex. van een zelfde leven **f 2,50.**

De Eerste Serie bevat de volgende levens:

De H. Vincentius à Paulo. De H. Franciscus Xav. De H. Benedictus. De H. Philomena De H. Catharina van Zweden De H. Antonius van Pad. De H. Petrus, Ap. De H. Cecilia. De H. Jozef. De H. Alphonsus.

In de Tweede Serie is verschenen:

De H. Elisabeth van Hongarije De H. Aloysius. De H. Stanislaus. De H. Germana. De H. Brigitta. De H. Genoveva De H. Drie-Koningen. De Gez. Margaretha Maria. De H. Ben. Jos Labre. De H. Lodewijk.

In de Derde Serie.

De H. Ursula. Zuster Maria Bernard. De H. Angela Merici. De H. Augustinus. De H. Johanna de Chantal. De H. Philippus Neri De H. Clara. De H. Maagd Maria. Margaretha van het H. Sacrament O. H. Jesus Christus

In de Vierde Serie.

De Vaders der Woestijnen uit het Oosten 10 dln.

In de Vijfde Serie.

De H. Barbara. De H. Joseph à Leonissa. De H. Joan. van Nepomuk. De H. Franciscus van Ass. Zuster Rosalie. H. Catharina. H. Laurentius van Brindisi. H. Godeliva. Pater Herman. H. Joan. Berchmans.